

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců **Mgr. P. N.,** a **Ing. Z. S.,** obou zastoupených advokátem JUDr. Milanem Kopčákem se sídlem Tylova 16, 352 01 Aš, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj** se sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2001, č. j. 4514/01/O-96/01,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva pro místní rozvoj, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru územního rozhodování (dále jen „Magistrát“) ze dne 18. 12. 2000, č. j. MHMP/129391/00/OUR/V/Kos, o umístění stavby pěti bytových domů včetně komunikací a inženýrských sítí na blíže specifikovaných pozemcích v k. ú. K. při ulici M. v P. 10.

Žalobci zejména namítají, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a to pro rozpor s ustanoveními § 3 odst. 1, 4, § 34 a § 59 odst. 1, 2 správního řádu a s ustanovením § 35 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

Žalobci argumentují tím, že k návrhu na vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby, podanému dne 22. 12. 1999 Bytovým družstvem K., nebyly přiloženy žádné doklady, a proto Magistrát navrhovatele podle ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona vyzval, aby do 30. 3. 2000 své podání doplnil o taxativně vymezené doklady. K tomuto datu však

navrhovatel údajně nedoložil souhlas vlastníka jednoho z vlastníků pozemku – společnosti S., a. s. a učinil tak až dne 31. 3. 2000. Podle přesvědčení žalobců měl proto Magistrát podle ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona řízení zastavit, což však neučinil, a rozhodnutí o umístění stavby odůvodnil tak, že všechny požadované doklady mu byly včas dodány. Žalobci nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, obsaženým v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, že žalobci mohli – v rámci pravomocně neskončeného řízení o umístění stavby - podat návrh na obnovu řízení podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, avšak že zákonnou lhůtu 3 měsíce zmeškali a že proto obnova řízení nepřichází v úvahu.

Žalobci se proto domnívají, že oba správní orgány porušily zákon a navrhují proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření především tvrdí, že obě citovaná rozhodnutí byla vydána v opakovaném územním řízení, přičemž v původním územním řízení měly být požadované doklady navrhovatelem předloženy do 30. 3. 2000. Tyto doklady ve stanovené lhůtě doloženy byly, a to včetně souhlasu společnosti S., který byl podepsán předsedou představenstva V. K., přičemž dodatečně byl dodán souhlas s jeho ověřeným podpisem.

Z těchto důvodů žalovaný shledává námitky žalobců proti správním rozhodnutím obou stupňů neopodstatněnými a navrhuje žalobu zamítnout.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 s. ř. s., postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Žalobci ve svém podání ze dne 25. 2. 2003 označili za osobu zúčastněnou na řízení J. J., žalovaný v podání ze dne 19. 2. 2003 Bytové družstvo K. a Nejvyšší správní soud dále shledal, že jako osoba zúčastnění na řízení připadá v úvahu rovněž Ing. J. K. Proto soud dne 17. 7. 2003 vyzval ve smyslu ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) označené subjekty k tomu, aby ve lhůtě 2 týdnů oznámily, zda budou v této věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení s tím, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, nelze se později práv osoby zúčastněné na řízení domáhat. Protože se žádný z oslovených subjektů ve stanovené lhůtě k této výzvě nevyjádřil, Nejvyšší správní soud zmíněné subjekty za osoby zúčastněné na řízení dále již nepovažoval.

Z příslušného správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že A. A ČR, s. r. o. z pověření investora – Bytové družstvo K. podal Magistrátu dne 22. 12. 1999 návrh na zahájení územního řízení a vydání rozhodnutí o umístění stavby. Magistrát dne 27. 12. 1999 vyzval navrhovatele k doplnění návrhu o blíže specifikované doklady (včetně souhlasu všech vlastníků pozemků a staveb přímo dotčených stavbou) a zároveň přerušil řízení do 30. 3. 2000 s tím, že nebude-li předmětný návrh ve stanovené lhůtě doplněn, Magistrát řízení zastaví. Navrhovatel dne 30. 3. 2000 své podání požadovaným způsobem doplnil. Ohledně souhlasu společnosti S. jsou součástí správního spisu dvě obsahově identické listiny, z nichž vyplývá, že tato společnost jako vlastník dotčeného pozemku souhlasí s navrženou stavbou, přičemž však jedna listina je opatřena nečitelným podpisem a razítkem společnosti; druhá listina navíc obsahuje úřední ověření podpisu (V. K.), k němuž došlo dne 31. 3. 2000.

Magistrát hlavního města Prahy, odbor územního rozhodování shora citovaným rozhodnutím ze dne 18. 12. 2000 rozhodl o umístění předmětné stavby, když v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že všechny požadované doklady v četně souhlasu společnosti S. byly doloženy dne 30. 3. 2000. Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil napadeným rozhodnutím žalovaný, když především uvedl, že otázkou včasnosti doložení souhlasu společnosti S. se zabýval již ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 16. 8. 2000, č. j. 14616/00-32/0-363/00, kterým zrušil původní územní rozhodnutí Magistrátu, avšak z jiných důvodů, než uváděli žalobci. K zastavení řízení podle ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona nebyl dán důvod, neboť písemný souhlas předsedy představenstva firmy S. byl doložen včas, o čemž svědčí doklad prezentovaný datem 30. 3. 2000. Jestliže tedy žalovaný citovaným rozhodnutím zrušil původní rozhodnutí magistrátu z jiných důvodů, než namítali žalobci, a neshledal důvod pro zastavení řízení, byl magistrát v novém rozhodování vázán právním názorem žalovaného a pokud žalobci v průběhu nového řízení obstarali nový doklad – notářský zápis osvědčující, že k podpisu souhlasu vlastníka (firmy S.) došlo až dne 31. 3. 2000, měli možnost podat návrh na obnovu řízení podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) správního řádu, přičemž však lhůta 3 měsíců k podání tohoto návrhu již marně uplynula. Navíc žalovaný zastává názor, že samotné prohlášení předsedy představenstva V. K. uvedené v citovaném notářském zápise spolehlivě neprokazuje nepravdivost původního dokladu, jelikož vzhledem k odstupu více než 7 měsíců od podepsání souhlasu se stavbou mohlo dojít na straně V. K. k omylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva pro místní rozvoj v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na otázku procesní povahy, spočívající v tom, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k právnímu názoru, že za vzniklé procesní situace, kdy se již otázkou včasnosti doložení příslušných dokladů zabýval ve svém dřívějším rozhodnutí, kterým byl správní orgán I. stupně vázán, měli žalobci podat návrh na obnovu řízení podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) správního řádu, k jejímuž podání však již marně uplynula zákonná lhůta. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na obnovu řízení podle ustanovení § 62 odst. 1 správního řádu je možno podat podle některého z taxativně vymezených důvodů, jestliže je „řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci“. Je tedy zjevné, že předpokladem podání tohoto návrhu je kumulativní splnění dvou zákonných podmínek: pravomocnosti správního rozhodnutí a ukončenosti správního řízení. V souzené věci však byla splněna pouze první ze zmíněných podmínek, neboť původní citované rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2000 sice nabylo právní moci, nicméně protože tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, správní řízení nebylo ukončeno a bylo dovršeno až napadeným rozhodnutím žalovaného. Proto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tvrzením žalobců, že k postupu podle ustanovení § 62 správního řádu nebyly v tehdejším stádiu řízení splněny zákonné podmínky.

Nejvyšší správní soud se proto v dalším zaměřil na meritorní projednání žaloby. Přitom shledal, že jediným uplatněným žalobním bodem je tvrzená opožděnost doložení souhlasu jednoho z vlastníků dotčených pozemků, společnosti S.. K tomu je nutno především uvést, že podle ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona neposkytuje-li předložený návrh dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby, vyzve stavební úřad navrhovatele, aby návrh v přiměřené lhůtě doplnil potřebnými údaji nebo podklady a upozorní

jej, že jinak územní řízení zastaví. Nedoplní-li navrhovatel návrh na vydání územního rozhodnutí požadovaným způsobem ve stanovené lhůtě, stavební úřad územní řízení zastaví.

V souzené věci je zřejmé, že samotný souhlas vlastníka pozemku (tedy jeho projevená vůle) – společnosti S.– nebyl účastníky řízení rozporován. Sporným se proto jeví toliko včasnost jeho doložení, kdy správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli z toho, že součástí dokladů doplněných dne 30. 3. 2000 (tedy v poslední den stanovené lhůty) byl souhlas tohoto vlastníka, byť bez úředně ověřeného podpisu, a že 31. 3. 2000 byl dodatečně doložen stejný souhlas, tentokrát již i s úředním ověřením podpisu předsedy představenstva společnosti V. K.. Oproti tomu žalobci tvrdí, že obě listiny byly doplněny až dne 31. 3. 2000, přičemž toto tvrzení opírají o notářský zápis ze dne 17. 10. 2000, jehož obsahem je prohlášení V. K., že předmětný souhlas podepsal ve dvou vyhotoveních dne 31. 3. 2000 a na jednom vyhotovení nechal úředně ověřit podpis.

Nejvyšší správní soud tak shledal, že podstatou podané žaloby je pouze zpochybnění provedeného dokazování a jeho vyhodnocení oběma správními orgány. Podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je možno napadené správní rozhodnutí zrušit pro nezákonnost nebo pro vady řízení. V souzené věci však nelze napadené rozhodnutí žalované považovat za nezákonné, jestliže na základě zjištěné skutkové situace (podrobněji viz výše) žalovaný dospěl k závěru, že předmětný souhlas společnosti S. byl doložen včas, neboť tento závěr není v rozporu s obsahem správního spisu a nevyvrací jej jednoznačně ani citovaný notářský zápis, s jehož obsahem se žalovaný vypořádal. Z obdobných důvodů Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správních orgánů ani vady řízení. Lze tedy uzavřít, že se žalovaný napadeným rozhodnutím nedopustil libovůle, své právní závěry dostatečně a přesvědčivě odůvodnil a že se pohyboval v mezích správního uvážení, které Nejvyšší správní soud neshledal důvod s ohledem na podstatu souzené věci jakkoliv zpochybňovat. Jak totiž vyplývá z ustálené správní judikatury, soud přezkoumá správní uvážení v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 A 6/92, in: M. Mazanec, *Soudní judikatura ve věcech správních 1993-1997,* Linde, 1999, str. 10 a násl.). V žádném z uvedených směrů však soud ze strany žalovaného neshledal pochybení.

Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobci, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Protože Ministerstvu pro místní rozvoj náklady řízení nevznikly, soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. 12. 2003

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu